

WIE IS NOU NORMAAL?

Wie is nou

LISA WILLIAMSON

normaal?

Vertaald door Lydia Meeder en Barbara Zuurbier

LEMNISCAAT ROTTERDAM

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder
en Barbara Zuurbier, 2016

Omslag en illustraties: Alice Todd, 2015
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2016

ISBN 978 90 477 0849 0

NUR 285

Copyright © Lisa Williamson, 2015

Oorspronkelijke titel:

The Art of Being Normal

First published in Great Britain in 2015 by David
Fickling Books, 31 Beaumont Street, Oxford, OX1 2NP

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie, microfilm, geluidsband of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij
gebleekt en verouderingsbestendig papier en
geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en
milieuverontreinigend transport is vermeden.*

1

Toen ik acht was, moest de hele klas op een middag een opstel maken over wat we later wilden worden. Mevrouw Box liep door het lokaal en vroeg ons om de beurt op te staan en voor te lezen wat we hadden geschreven. Zachary Olsen wilde voetballen in de eredivisie. Lexi Taylor wilde actrice worden. Harry Beaumont was van plan het tot premier te schoppen. Simon Allen wilde Harry Potter zijn, zo graag zelfs dat hij het seizoen daarvoor met een hobbyschaar een bliksemschicht in zijn voorhoofd had gekerfd.

Voor mij hoefde dat allemaal niet.

Wat ik had opgeschreven was dit:

Ik wil een meisje worden.

2

De feestgasten zingen ‘Lang zal-ie leven’ voor me. Het klinkt niet best.

Mijn zusje Livvy doet nauwelijks mee. Ze is pas elf, en nu al heeft ze geconcludeerd dat familieverjaardagen van een gênante sneuheid zijn, dus ze laat het aan papa en mama over het liedje verder uit te tetteren. Mama’s schrille sopraan vloekt met papa’s doffe bas. Het is zo erg dat onze hond Phil zich halverwege overeind hijst uit zijn mand en met lichte weerzin wegsliuift. Ik kan het hem niet kwalijk nemen ook; het hele feest is nogal deprimerend. Zelfs de blauwe ballonnen die papa de hele ochtend heeft zitten opblazen zien er flets en treurig uit, zeker die waar met zwarte viltstift ‘Vandaag veertien!’ op is gekrabbeld. Eigenlijk betwijfel ik of je de weinig meeslepende gebeurtenissen die zich voor me ontvouwen wel als feest kunt betitelen.

‘Doe een wens!’ zegt mama. Ze heeft de taart zo gekanteld dat ik niet zal merken hoe scheef hij is. Er staat in bloedrood glazuur ‘Van harte gefeliciteerd, David!’ op, het ‘citeerd’ van ‘gefeliciteerd’ helemaal in elkaar gepropt doordat ze aan het eind ruimte tekortkwam. Op de rand vormen veertien blauwe kaarsjes een cirkel; de was druipt in de botercrème.

‘Schiet eens op!’ zegt Livvy.

Maar ik laat me niet opjagen. Dit gedeelte wil ik goed doen. Ik buig me voorover, strijk mijn haar achter mijn oren en sluit mijn ogen. Ik sluit me af voor Livvy’s gejuengel en mama’s aanmoedigingen en papa’s gefrunnik met de camera-instellingen, en opeens klinkt alles gedempt en ver weg, ongeveer zoals wanneer je in bad je hoofd onder water laat zakken.

Ik wacht een paar tellen voor ik mijn ogen weer open en alle

kaarsen in één keer uitblaas. Iedereen applaudisseert. Papa laat een partypopper knallen maar die knalt niet echt, en tegen de tijd dat hij een nieuwe uit de verpakking heeft gehaald heeft mama de gordijnen opengetrokken en is ze bezig de kaarsjes van de taart te halen – het moment is voorbij.

‘Wat heb je gewenst? Vast iets stoms,’ zegt Livvy beschuldigend. Ze draait een lok van haar goudbruine haar om haar middelvinger.

‘Dat mag hij niet vertellen, suffie, want dan komt het niet uit,’ zegt mama, die met de taart naar de keuken loopt om hem te snijden.

‘Ja,’ zeg ik, en ik steek mijn tong uit naar Livvy. Ze steekt de hare net zo hard naar mij uit.

‘Waar zijn je twee vrienden ook alweer?’ vraagt ze met extra nadruk op ‘twee’.

‘Dat weet je allang: Felix zit in Florida en Essie in Leamington Spa.’

‘Balen voor je,’ zegt ze zonder een spatje medelijden. ‘Papa, hoeveel mensen had ik ook weer op mijn elfde verjaardag?’

‘Vijfenvertig. Allemaal op rolschaatsen. Een complete slachtpartij,’ mompelt papa bozig. Hij haalt het geheugenkaartje uit de camera en steekt het in de zijkant van zijn laptop.

Op de eerste foto die op het scherm verschijnt zit ik aan het hoofd van de tafel met een bovenmaatse ‘feestvarken’-button en een kartonnen feesthoedje op. Mijn ogen zijn halverwege het knipperen gesloten en mijn voorhoofd glimt.

‘Papa,’ kreun ik. ‘Moet dit per se nu?’

‘Ik werk gewoon even de rode ogen weg voordat ik ze aan je oma mail,’ zegt hij terwijl hij er met de muis op los klikt. ‘Ze was er kapot van dat ze niet kon komen.’

Dat is niet waar. Oma heeft op woensdagavond bridge en dat slaat ze voor niemand over, zeker niet voor haar minst favoriete kleinkind. Livvy is oma’s favoriet. Maar ja, Livvy is iedereens favoriet. Mama heeft ook tante Jane en oom Trevor gevraagd,

en mijn nicht Keira en neef Alfie. Maar Alfie werd vanochtend wakker met zijn borst vol rare vlekken die al dan niet waterpokken kunnen zijn, dus ze moesten zich verontschuldigen, waardoor wij viere nu de enigen op het ‘feest’ zijn.

Mama komt de woonkamer weer in met de gesneden taart en zet hem op tafel.

‘Kijk nou toch wat er allemaal over is.’ Ze kijkt verontwaardigd naar de bergen nauwelijks aangeraakt voedsel. ‘We kunnen het tot Kerstmis uitzingen met al die saucijzenbroodjes en petitfours. Ik hoop maar dat ik genoeg folie heb om alles in te pakken.’

Fijn. Een koelkast vol eten om me nog eens extra in te wrijven hoe razend onpopulair ik ben.

Na de taart en een heftige actiescène met huishoudfolie komen de cadeautjes. Van papa en mama krijg ik een nieuwe rugtas voor school, de dvd-box van *Gossip Girl* en een cheque van honderd pond. Livvy geeft me een doos met verschillende soorten minirepen van Cadbury en een glanzend rood hoesje voor mijn iPhone.

Dan verkassen we allemaal naar de bank om een film te kijken, *Freaky Friday*. Het gaat over een moeder en dochter die een betoverd gelukskoekje eten en als door een wonder voor een dag van lichaam ruilen. Natuurlijk leert iedereen een waardevolle les voordat het tot het onvermijdelijke happy end komt. Voor zo’n beetje de honderdste keer deze zomer ben ik verdrietig omdat mijn leven niet volgens het plot van een vrolijke tienerfilm wil verlopen. Papa dommelt halverwege in en begint hard te snurken.

Die nacht kom ik maar niet in slaap. Ik lig zo lang wakker dat mijn ogen aan het donker gewend raken en ik de contouren van de posters aan de muren kan onderscheiden en de minuscule schaduw van een mug die heen en weer schiet over het plafond.

Ik ben veertien en de tijd begint te dringen.

3

Het is de laatste vrijdag van de zomervakantie. Maandag ga ik weer naar school. Ik ben inmiddels exact negen dagen veertien.

Ik lig op de bank met de gordijnen dicht. Papa en mama zijn op hun werk. Livvy is bij haar beste vriendin Cressy. Ik kijk naar een oude aflevering van *America's Next Top Model*, op mijn buik balanceert een pak chocolate chip cookies. Tyra Banks heeft net aan Ashley verteld dat zij niet *America's Next Top Model* wordt. Ashley huilt tranen met tuiten en alle andere meisjes omhelzen haar, ook al hebben ze bijna de hele aflevering lopen zaniken dat ze Ashley haatten en haar weg wilden hebben. In het huis waar de opnamen worden gemaakt gaat het er meedogenloos aan toe.

Ashleys gesnik wordt onderbroken door het geluid van een sleutel in het slot. Ik duw mezelf half overeind en leg het pak koekjes voorzichtig op de salontafel naast me.

‘David, ik ben thuis!’ roept mama.

Ze is eerder terug van haar afspraak.

Ik frons en luister hoe ze haar schoenen uittrapt en haar sleutels in het schaalpje bij de deur laat kletteren. Vlug trek ik de gehaakte deken die aan mijn voeten ligt tot aan mijn kin over me heen. Ik zit net in de juiste houding als mama de woonkamer binnenkomt.

Meteen trekt ze een gezicht.

‘Wat?’ vraag ik terwijl ik wat koekkrumeltjes van mijn mond veeg.

‘Je mag de gordijnen wel eens opendoen, David,’ zegt ze met haar handen in haar zij.

‘Maar dan kan ik de tv niet goed zien.’

Ze negeert me en marcheert naar het raam om de gordijnen opzij te rukken. In de late middagzon die naar binnen stroomt ziet de lucht er stoffig uit. Ik krimp ineen op de bank, scherm mijn ogen af.

‘David, alsjeblijft,’ zegt mama. ‘Je bent verdomme toch geen vampier.’

‘Misschien wel,’ mompel ik.

Ze klakt met haar tong.

‘Kijk nou eens,’ zegt ze met een gebaar naar het raam. ‘Het is prachtig weer. Wil je serieus zeggen dat je liever de hele dag in het donker op de bank blijft liggen?’

‘Ja.’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en komt op het randje van de bank zitten, aan mijn voeten.

‘Geen wonder dat je zo bleek bent.’ Ze haalt haar vinger langs de zijkant van mijn blote voet. Ik schop haar hand weg.

‘Heb jij dan liever dat ik de hele dag in de zon ga liggen en huidkanker krijg?’

‘Nee, David,’ zegt ze met een zucht. ‘Wat ik líéver heb, is dat je je vakantie aan iets anders besteedt dan dag in dag uit voor de buis hangen. En als je eens geen pulpprogramma’s kijkt, zit je opgesloten in je kamer achter de computer.’

De overgaande telefoon is mijn redding. Als mama opstaat, blijft de deken aan haar ring haken. Ik graai er nog naar, maar het is al te laat.

Ze staat me verbaasd op te nemen. ‘David, heb je nou mijn nachtpon aan?’

Het is de nachtpon die mama had ingepakt voor het ziekenhuis toen ze Livvy kreeg. Ik geloof niet dat ze hem sindsdien nog heeft gedragen; papa en mama slapen meestal naakt. Dat weet ik omdat ik ze vaak genoeg midden in de nacht op de overloop ben tegengekomen om voor het leven getekend te zijn.

‘Hij leek me zo lekker koel,’ zeg ik gauw. ‘Je weet wel, net als die lange witte jurkdingen die Arabieren dragen.’

‘Hm,’ zegt mam.

‘Ik zou maar opnemen,’ zeg ik met een knikje naar de telefoon.

Tijdens het eten hou ik de nachtpon aan, want dat lijkt me minder verdacht dan hem uittrekken.

‘Wat loop jij er debiel bij,’ zegt Livvy. Ze tuurt me aan met lichte walging in haar ogen.

‘Toe, Livvy,’ zegt mam.

‘Het is toch zo!’ protesteert Livvy.

Papa en mama wisselen een blik. Ik concentreer me volledig op de doperwtjes die ik op mijn vork laat balanceren.

Eenmaal van tafel vertrek ik direct naar boven. Ik pak de lijst die ik aan het begin van de zomervakantie heb gemaakt, ga in kleermakerszit op bed zitten en spreid hem voor me uit.

Doelen die David Piper deze zomer moet bereiken:

- 1. Mijn haar lang genoeg laten groeien voor een paardenstaart*
- 2. Alle seizoenen van Project Runway in chronologische volgorde kijken*
- 3. Papa verslaan met Wii Tennis*
- 4. Phil leren dansen zodat we komend jaar mee kunnen doen aan Britain's Got Talent en 250.000 pond winnen*
- 5. Mijn aardrijkskundetaak afmaken*
- 6. Het aan papa en mama vertellen*

Er was één schitterende week waarin het lukte mijn haar in een minuscuul paardenstaartje te krijgen. Maar de regels op school dicteren dat jongens het niet langer mogen hebben dan tot op hun kraag, dus vorige week heeft mama me mee naar de kapper genomen om het er allemaal af te laten knippen. Punt 2 en 3

heb ik met gemak in de eerste twee weken van de vakantie bereikt. Ik realiseerde me al snel dat 4 een verloren zaak was; Phil is geen geboren artiest.

Punt 5 en 6 schuif ik beurtelings voor me uit. Op 6 heb ik volop geoefend. Ik heb een hele toespraak voorbereid. Ik zeg hem in gedachten op als ik onder de douche sta, en ik fluister hem het donker in als ik 's avonds in bed lig. Laatst heb ik mijn oude knuffelbeer Ted en mijn zeemeerminbarbie op het kussen gezet en hem hardop uitgesproken. Ze waren enorm begripvol.

Ik heb ook geprobeerd om het op te schrijven. Als mijn vader en moeder goed zouden zoeken zouden ze de eindeloze hoeveelheid onaffe concepten in mijn volgepropte bureauladen vinden. Maar vorige week heb ik zowaar een brief afgemaakt. Niet alleen dat, ik heb hem bijna onder mijn ouders' slaapkamerdeur door geschoven. Ik zat ineengehurkt voor het streepje licht en luisterde hoe ze rondstommelden terwijl ze zich opmaakten om naar bed te gaan. Eén kleine beweging en het was achter de rug geweest; mijn geheim zou binnen op het tapijt liggen, klaar om ontdekt te worden. Maar op dat moment leek mijn hand verlamd. En uiteindelijk kon ik het gewoon niet en rende ik terug naar mijn kamer, de brief nog steeds vastgeklemd, mijn hart als een bezetene bonkend in mijn borstkas.

Papa en mama zien zichzelf graag als heel hip en ruimdenkend, puur omdat ze de Red Hot Chili Peppers een keertje hebben zien optreden in Glastonbury en omdat ze bij de vorige verkiezingen op een groene partij hebben gestemd, maar ik weet het zo net nog niet. Toen ik jonger was, ving ik wel eens op hoe ze over me praatten als ze dachten dat ik niet oplette. Ze spraken op gedempte toon en zeiden tegen elkaar dat het 'maar een fase' was, dat ik er wel 'overheen zou groeien', precies zoals je zou kunnen praten over een kind dat nog in bed plast.

Essie en Felix weten het natuurlijk wel. Wij drieën vertellen elkaar alles. Daarom heb ik het deze zomer zo zwaar gehad. Zonder hen om mee te praten heb ik af en toe het gevoel dat ik

uit mijn vel knap. Maar dat Essie en Felix het weten is niet genoeg. Als ik wil dat er iets gebeurt, moet ik het aan papa en mama vertellen.

Morgen. Echt, morgen vertel ik het ze.

Zodra ik mijn aardrijkskundetaak af heb.

Ik kom van het bed af, hou de deur op een kiertje open en spits mijn oren. Papa, mama en Livvy zitten beneden tv te kijken. Het vage geluid van ingeblikt lachen zweeft de trap op. Hoewel ik haast zeker weet dat ze tot het eind van het programma zullen blijven waar ze zijn, schuif ik mijn bureaustoel onder de deurknop. Als ik ervan overtuigd ben dat niemand me zal betrappen, haal ik het paarse notitieboekje en het meetlint uit het afgesloten metalen kistje onder in mijn sokkenlade. Ik ga voor de spiegel aan de achterkant van mijn kamerdeur staan, trek mijn T-shirt over mijn hoofd en stap uit mijn jeans en onderbroek.

Tijd voor de inspectie.

Zoals altijd druk ik eerst mijn handpalmen op mijn borst. Ik smeeek om een zacht, sponsachtig gevoel, maar de spieren onder mijn huid zijn zo hard als steen. Ik pak het meetlint en leg het om mijn heupen. Geen verandering. Mijn lijf loopt kaarsrecht van boven naar beneden, als een menselijke liniaal. Ik ben het tegenovergestelde van mama, met al haar mollige rondingen – heupen en billen en tieten.

Dan ga ik tegen de deurpost staan en meet mijn lengte. Honderdachtenzestig centimeter. Ook hier geen verandering. Ik gun mezelf een zuchtje van verlichting.

Ik beweeg omlaag naar mijn penis, die ik haat uit de grond van mijn hart. Ik haat alles eraan: de afmeting, de kleur, dat ik constant voel hoe hij daar maar een beetje hángt, dat hij er compleet eigen ideeën op na houdt. Hij blijkt sinds vorige week wel twee millimeter te zijn gegroeid. Ik controleer het nog eens, maar het meetlint liegt niet. Fronsend noteer ik het.

Ik stap dichterbij de spiegel toe, totdat er nog maar een

paar centimeter afstand zit tussen het glas en mijn neus en ik moeite moet doen om niet scheel te kijken. Eerst haal ik mijn vingers over mijn kin en wangen. Soms zweer ik dat ik stoppeltjes onder mijn huid voel, prikkend en stekelig, maar voorlopig blijft het oppervlak in elk geval glad en ongeschonden. Ik tuit mijn lippen en zou willen dat ze voller waren, rozer. Ik heb mijn vaders mond – smal, met een hoekige cupidoboog. Helaas lijkt ik praktisch alles van mijn vader te hebben geërfd. Ik blik vluchtig naar mijn haar (modderbruin en weerbarstig, hoeveel spul ik er ook in smeer), ogen (grijs, saai), neus (puntachtig) en oren (flapperig), en draai dan langzaam mijn hoofd tot ik mezelf bijna in profiel zie, zodat ik mijn jukbeenderen kan bewonderen. Ze zijn scherp en hoog en zo'n beetje het enige aan mijn gezicht wat ik mooi vind.

Als laatste inspecteer ik mijn handen en voeten. Soms denk ik dat ik die het allermeest haat, misschien nog meer dan mijn geslachtsdelen, omdat ze constant zichtbaar zijn, voor iedereen. Ze zijn lomp en harig en zo bleek dat je er bijna doorheen kijkt, met een huid die als dun deeg over spinachtige blauwe aderen is gespannen en met lange, knokige vingers en tenen. Het ergste is nog wel dat ze gigantisch zijn en steeds gigantischer worden. Mijn nieuwe schoolschoenen zijn twee hele maten groter dan vorig jaar. Toen ik ze aan het begin van de vakantie in de winkel aanpaste, voelde ik me net een circusclown.

Ik kijk nog een laatste keer in de spiegel, naar de vreemde tegenover me. Ik huiver. De wekelijkse inspectie zit erop.

4

'Leo!' roept mijn zusje Tia van de benedenverdieping. Ik knijp mijn ogen dicht en probeer haar te negeren. Het is snikheet. Het is al dágen snikheet. Volgens de thermometer in de keuken is het drieëndertig graden. Ik heb alle ramen en deuren opengezet en nog steeds ga ik kapot. Ik lig op het stapelbed, op de plek van mijn tweelingzus Amber, aan een frambozenijsje te sabbelen. Mijn hele tong is er felblauw van. Bizar. Ik dacht toch echt dat frambozen rood waren.

's Nachts slaap ik op de onderste matras omdat Amber denkt dat ze claustrofobie heeft, maar als zij er niet is, lig ik graag op haar plaats te lummelen. Als je je hoofd aan de kant van het raam legt, kun je de andere huizen niet zien, of de vuilnisbakken, of het gestoorde oude mens tegenover ons dat vaak urenlang in haar voortuin alleen maar staat te schreeuwen. Het enige wat je ziet is de lucht en de boomtoppen, en als je je heel goed concentreert kun je jezelf bijna wijsmaken dat je helemaal niet in Cloverdale bent.

'Leo!' roept Tia weer.

Ik zucht en duw mezelf overeind. Tia is mijn kleine zusje. Ze is zeven en strontvervelend. Voor haar afgelopen verjaardag mocht ze een paar van ma's hoge hakken hebben, en als ze geen tv zit te kijken klost ze daarop door het huis, intussen pratend met een Amerikaans accent.

Tia's vader heet Tony. Hij zit in de gevangenis een straf uit voor heling van gestolen waren.

Mijn vader heet Jimmy. Ik mis hem.

'Leo, ik heb honger!' jengelt Tia.

'Pak dan iets te eten!'

'Er is niks!'

‘Pech gehad!’

Ze begint te blèren. Het is oorverdovend. Ik zucht nog eens en laat me dan op de grond glijden.

Onder aan de trap tref ik Tia aan. Er biggelen dikke tranen over haar wangen. Ze is klein voor een zevenjarige en graatmager. Zodra ze me ziet, houdt ze op met huilen en breekt er een sullige grijns door op haar gezicht.

Ze dribbelt achter me aan naar de keuken. Het is een chaos, met een gootsteen vol vuile vaat. Ik kijk in de kastjes en de koelkast. Tia heeft gelijk, er is niks meer, en god weet hoe laat ma terug zal zijn. Ze is kort voor de lunch vertrokken, zei dat ze met tante Kerry naar de bingohal ging. In het blikje zit geen geld, dus ik til alle bankkussens op en controleer de trommel van de wasmachine en de zakken van alle jassen die in de gang hangen. We tellen de muntjes uit op de salontafel. De buit valt niet tegen: 4,82 pond.

‘Hier blijven en voor niemand opendoen,’ zeg ik tegen Tia. Als ik haar meeneem, duurt het alleen maar langer.

Ik schiet in mijn hoodie en loop vlug, met gebogen hoofd, naar de winkel. Het zweet druipt langs mijn rug en zij.

Voor de ingang staat een groep jongens van mijn oude school. Gelukkig zijn ze op hun fietsen aan het klieren en letten ze niet op me. Ik schuif mijn capuchon omhoog en trek de rits tot bovenaan dicht, zodat alleen mijn ogen zichtbaar zijn. Ik koop afbakbroodjes, limonadesiroop, afwasmiddel en een chocoladecake die over de datum is.

Enmaal weer thuis zet ik *Rapunzel* voor Tia op en geef haar een groot bierglas siroop en een plakje cake. Ik doe een paar afbakbroodjes in de rooster en was intussen de pannen af. Als ik op de bank ga zitten komt ze op me afgehold en drukt een natte kus op mijn wang.

‘Bedankt, Leo,’ zegt ze. Haar mond zit onder de chocolade.

‘Donderrrop,’ zeg ik tegen haar. Maar ze blijft zich als een aapje aan me vastklampen, en ik ben te moe om me te verzetten. Ze ruikt naar de salt and vinegarchips die ze op heeft als ontbijt.

Later die avond breng ik Tia naar bed. Ma is nog steeds niet terug en Amber logeert bij haar vriendje Carl. Carl is zestien, een jaar ouder dan wij. Amber heeft hem vorig jaar leren kennen op de buitenijsbaan in de stad. Ze was melig, probeerde achteruit te schaatsen, struikelde en sloeg met haar hoofd op het ijs. Carl ontfermde zich over mijn zus en kocht een Slush Puppy met kersensmaak voor haar. Amber zei dat het net een scène uit een film was. Amber kan soms nogal sentimenteel doen. Als ze niet sentimenteel doet, is ze bikkelhard.

Er is een of andere domme actiefilm op tv, met heel veel schoten en explosies. Hij is bijna afgelopen als de buitenlamp bij de voordeur aangaat. Ik duw mezelf overeind. Achter het gewolkte glas zie ik schaduwen bewegen. Ma lacht terwijl ze tevergeefs de sleutel in het slot probeert te krijgen. Ik hoor nog iemand lachen – een vent. Fijn. Nog meer gerotzooi. Uiteindelijk zwaait de deur open en ze tuimelen naar binnen, zakken giechelend in elkaar onder aan de trap. Pas als ma haar hoofd opheft, merkt ze dat ik erbij sta. Ze stopt met giechelen en krabbelt overeind. Ze grijpt wankelend de deurpost beet en kijkt me dreigend aan.

‘Wat doe jij nog op?’ vraagt ze terwijl ze de deur achter zich dichtschopt.

Ik haal alleen mijn schouders op. De kerel staat ook op, veegt zijn handen af aan zijn jeans. Ik ken hem niet.

‘Alles oké, maatje?’ Hij steekt bij wijze van groet zijn hand op. ‘Ik ben Spike.’

Spike heeft inktzwart haar en loopt in een afgedragen leren jasje. Hij praat met een raar accent. Als hij eraan toevoegt dat hij ‘overal en nergens’ vandaan komt, begint ma te gieren alsof hij iets hilarisch heeft gezegd. Ze gaat naar de keuken om iets te drinken voor hem te halen. Spike ploft neer op de bank en trekt zijn schoenen uit, legt zijn voeten op de salontafel. Hij heeft twee verschillende sokken aan.

‘En wie ben jij?’ vraagt hij. Hij wriemelt met zijn tenen en vouwt zijn handen achter zijn hoofd.

‘Gaaf je niks aan,’ antwoord ik.

Ma komt terug met twee blikjes Strongbow.

‘Niet zo lomp,’ zegt ze terwijl ze Spike zijn cider aangeeft. ‘Vertel Spike hoe je heet.’

‘Leo.’ Ik rol met mijn ogen.

‘Dat zag ik!’ blaft ma. Ze slurpt aan haar blikje en draait zich naar Spike toe.

‘Echt een ettertje, deze hier. Van mij heeft hij het niet. Moet wel van zijn ouwe komen.’

‘Praat niet zo over mijn vader,’ zeg ik.

‘Ik praat toevallig over hem hoe ik wil.’ Ma rommelt in haar tas. ‘Een waardeloze schoft is het.’

‘Dat. Is. Niet. Waar,’ grom ik met een pauze tussen elk woord.

‘O nee?’ Ma steekt een sigaret op en neemt een gulzige haal. ‘Waar is hij dan? Godskolere, Leo, als hij zo geweldig is, waar hangt hij dan uit?’

Daar heb ik geen antwoord op.

‘Precies,’ zegt ze en ze neemt triomfantelijk nog een slok cider.

Ik voel de vertrouwde knoop in mijn maag, mijn lichaam verstrakt, mijn huid wordt branderig en klam, mijn zicht vertroebelt. Ik probeer de techniek te gebruiken die Jenny me heeft geleerd: schouders losrollen, tot tien tellen, ogen dichtdoen, me voorstellen dat ik op een verlaten strand ben enzovoorts.

Als ik mijn ogen weer open zit ma naast Spike op de bank. Ze giechelen erop los alsof ik er niet bij ben. Spikes hand glipt onder haar blouse en ze fluistert iets in zijn oor. Als ze merkt dat ik sta te kijken, stopt ze met wat ze aan het doen is.

‘Valt er soms wat te zien?’ snauwt ze.

‘Nee, niks,’ mompel ik.

‘Sodemieter dan op, wil je?’

Het is geen vraag.

Ik smijt de woonkamerdeur zo hard achter me dicht dat het hele huis ervan trilt.

5

Volgens de overlevering in onze familie braken mijn moeders vliezen terwijl ze stond te wachten op haar bestelde kip bhuna, pilavrijst en peshwari naan bij Taj Mahal Curry House op Spring Street. Volgens diezelfde overlevering had ze de naan nog steeds vastgeklampt toen ze een uur later beviel van Amber. Ik deed er nog een halfuur langer over. Tante Kerry zegt dat ik er met een tang uit gesjord moest worden. Ik moet hebben geweten dat ik beter kon blijven waar ik was.

Mijn eerste herinnering is dat mijn vader mijn luijer verschoont. Amber denkt dat je je van zo vroeg niks kunt herinneren, maar dat ziet ze verkeerd. In de herinnering lig ik in de woonkamer op de grond; achter papa's schouder staat de tv aan en hij zingt. Het is geen echt liedje, gewoon een suf deuntje dat hij zelf heeft verzonnen. Hij heeft een mooie stem. Het is maar een korte herinnering, een paar seconden hooguit, maar glashelder.

Het eerstvolgende dat ik me herinner, is dat ik mijn moeders kop thee van de salontafel stoot en mijn borst verbrand. Er zit nog steeds een litteken. Het heeft de vorm van een adelaar waarvan de helft van de ene vleugel ontbreekt. Ik was inmiddels tweeënhalf en mijn vader was al lang en breed vertrokken. Kon ik maar meer van hem terughalen, maar dit is het enige – die ene herinnering is alles wat ik heb. Natuurlijk heb ik geprobeerd hem via internet op te sporen, maar er zijn honderden James Dentons, en tot nu toe heb ik niet de juiste gevonden.

Ik vraag me af wat hij zou denken als hij me nu kon zien – voor de badkamerspiegel met een blazer van Eden Park School over mijn t-shirt.

Het is een avond later, en de laatste dag van de zomervakantie. Ma heeft zich vanochtend ziek gemeld voor haar dienst bij de wasserette en de hele dag in bed gelegen met 'migraine'. Ze zal intussen wel zijn opgeknappt, want tien minuten geleden zag ik haar de deur uit gaan en in een roestige witte auto stappen, met Spike achter het stuur. Niet dat het mij kan schelen.

Ik staar naar mijn spiegelbeeld, naar de keurige vreemde die terugstaart. Het is voor het eerst sinds het begin van de vakantie dat ik mijn blazer weer aanpas, en het is bizar hoe anders ik eruitzie. Op Cloverdale worden geen blazers gedragen, alleen geel met donkerblauwe sweatshirts die al na één keer wassen gaan lubberen. Toen ik de blazer aan ma showde barstte ze in lachen uit. 'Godskolere, wat zie jij er truttig uit zo!' zei ze voordat ze de tv harder zette.

Ik strijk de revers glad en ontspan mijn schouders. Ik heb een maat groter besteld dus hij valt een beetje slobberig. Ik vind het niet erg, zo kan ik er een hoodie onder aan. Hij ruikt anders dan mijn andere kleren – duur en nieuw. Hij is bordeauxrood met smalle donkerblauwe streepjes, en op het rechterborstzakje is een wapen geborduurd met het schoolmotto – *aequitatemque et inceptum*. Ik heb laatst op de computer in de bibliotheek opgezocht wat het betekent. Schijnbaar is het Latijn voor 'rechtvaardigheid en ondernemingszin'. We zullen wel zien.

Ma en ik zijn in het voorjaar bij de school op gesprek geweest. Eden Park zelf was precies zoals ik me had voorgesteld, een en al weelderig groen met boomomzoomde straten en kleine cafés die organische zus en ambachtelijke zo verkochten. En hoewel Eden Park net als Cloverdale openbaar onderwijs is, houden de overeenkomsten daarmee op. Het zag er die dag niet alleen anders uit, met de statige gebouwen en aangeharkte gazons, het voelde ook anders: schoon en netjes en ordelijk. Een wereld van verschil met Cloverdale.

Mijn therapeute, Jenny, was met mijn moeder en mij meegekomen naar het gesprek. Ma zette het aanstellerige stemmetje

op waarvan ik weet dat ze denkt dat het deftig klinkt. Ze gebruikt het steevast als ze met dokters of docenten te maken heeft en probeert een goede indruk te maken. We werden ontvangen door meneer Toolan, de directeur, mevrouw Hannah, het hoofd van Geestelijke Verzorging, en mevrouw Sherwin, de coördinator van de bovenbouw. Ze stelden ons een heleboel vragen, en toen moesten ma en ik buiten wachten terwijl ze met Jenny verder overlegden. Een paar keer liepen er leerlingen langs die ons vreemd opnamen. Rijkeluijskinderen, dat zag ik aan hun keurig gestreken uniform, glanzende haar en Hollister-rugtassen. Ma en ik moeten vreselijk uit de toon zijn gevallen.

Na eindeloos meer praten en vragen beantwoorden werd me een plek in jaar elf aangeboden. Jenny was door het dolle heen. Het schijnt dat mensen er een complete verhuizing voor over hebben om in het postcodegebied van Eden Park te vallen. Jenny gelooft dat ik nu met een 'schone lei' kan beginnen en ziet het als 'een kans om eens wat vrienden te maken'. Dat vrienden maken is een obsessie van haar. Ze dramt maar door over mijn 'sociale isolement', alsof het een besmettelijke ziekte is. Na al die jaren dringt het nog steeds niet tot haar door dat ik niets liever wil dan sociaal geïsoleerd zijn.

'Leo?'

Ik stap de gang op. Tia's deur staat zoals gewoonlijk op een kier, zodat ze het licht van de overloop kan zien.

'Leo?' roept ze nog eens, harder nu. Met een zucht duw ik de deur open.

Tia's krappe kamertje is een gigantische puinhoop, overal slingeren kleren en knuffels rond en de muren zijn volgekrabbeld met kleurkrijt. Ze zit met gekruiste benen onder de dekbedhoes die ze van Amber heeft geërfd. De Flower Fairy-opdruk die er ooit op zat is inmiddels zo vervaald dat sommige elfjes geen gezicht of ledematen meer hebben; er zijn schimmige witte vlekken voor in de plaats gekomen.

'Wat is er?' vraag ik vermoed.

‘Wil je me instoppen?’

Zuchtend kniel ik neer naast Tia’s bed. Ze begint te stralen en schuift even heen en weer tot ze goed ligt. Er kleeft een snottebel aan haar kleine neusje. Ik trek het dekbed op tot aan haar kin en draai me weer naar de gang.

‘Je doet het niet zoals het hoort,’ jammert ze.

Ik rol met mijn ogen.

‘Leo, toe?’

‘Jezus nog aan toe, Tia.’

Ik laat me weer op mijn knieën zakken en begin haar graatmagere lijfje van top tot teen stijf in te stoppen, totdat ze erbij ligt als een mummie.

‘Zo dan?’ vraag ik.

‘Perfect.’

‘Mag ik nu weg?’

Ze beweegt haar hoofd op en neer. Ik sta op.

‘Leo?’

‘Wat?’

‘Mooi jasje.’

Ik kijk omlaag. Ik heb de blazer nog aan.

‘O ja?’

‘Ja, echt wel. Je ziet er heel knap uit zo. Als Prins Erik van *De kleine zeemeermin*.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Bedankt, Tia.’

Met een kalme glimlach sluit ze haar ogen. ‘Graag gedaan.’

6

‘David!’ roept mama naar boven. ‘Tijd om eruit te komen!’

Ik draai me op mijn buik en leg een kussen over mijn hoofd. Even later hoor ik mijn deur kraken.

‘Word wakker, het zonnetje is al op,’ zingt mama terwijl ze naar me toe sluipt en het dekbed van me af trekt.

‘Nog vijf minuutjes,’ mompel ik.

‘Vergeet het maar. Eruit jij. Nu. Ik wil niet dat Livvy door jou te laat komt op haar eerste dag in de brugklas.’

Ik hijs mezelf uit bed en kijk in de spiegel. Ik zie er vreselijk uit – zweterig en bleek met donkere kringen onder mijn ogen en vouwen in mijn wangen. De laatste nacht van de zomervakantie kan ik nooit goed slapen.

Tegen half negen zit ik naast mijn moeder in de auto. Livvy poseert op de stoep voor een foto terwijl mama een traantje wegpinkt achter de lens. Livvy is enorm fotogeniek; dat vindt iedereen. Papa en mama zeggen vaak voor de grap dat ze eigenlijk van de melkboer is. Over mijn afkomst maakt niemand ooit zulke grappen.

‘Jij gaat vast op je vader lijken,’ zeggen ooms en tantes altijd veelbetekenend tegen me, alsof het een soort compliment is waar ik blij mee moet zijn. Ik weet niet wat ze denken; papa is bepaald geen Brad Pitt.

Livvy houdt haar hoofd schuin en glimlacht engelachtig. Doordat de zon haar van achteren beschijnt, kan ik de contouren van haar beha door haar blouse heen zien. Ze heeft nu al cup A. In de zomervakantie zijn mama en zij wezen winkelen, en ze deden heel geheimzinnig en giechelg over de Marks & Spencer-tas waar ze mee thuiskwamen.

‘Pas op je zusje, David!’ zegt mama als ze ons voor de schoolpoort afzet, haar ogen nog steeds vochtig.

Op weg naar de ingang leg ik beschermend mijn hand op Livvy’s schouder. Meteen schudt ze me grommend van zich af.

‘Niet zo dichtbij lopen!’ sist ze.

‘Maar je hoort wat mama zegt, ik moet op je passen,’ leg ik uit.

‘Jammer dan. Niemand hoeft te weten dat we familie zijn,’ zegt ze terwijl ze haar pas versnelt. Ik laat haar gaan, kijk toe hoe ze zelfverzekerd naar de ingang van de onderbouw beent, haar lange haar wapperend in de wind.

‘Fijn,’ mompel ik. Er was een tijd dat Livvy me als een hondje volgde, zoetjes smekend of ik met haar wilde spelen.

Ik hoor twee stemmen die mijn naam roepen. Meteen draai ik me grijnzend om. Essie en Felix komen wild zwaaiend op me af.

Essie is lang (bijna een kop groter dan Felix), met warrig zwart haar dat ze zelf verft, groene ogen en idioot lange benen. Naast haar loopt Felix, zoals altijd onberispelijk, zijn blonde haar in een nette zijscheiding gekamd en zijn gezicht gebruind door de zon in Florida.

Ik huppel naar ze toe en we botsen tegen elkaar op voor een chaotische groepsknuffel.

‘Sinds wanneer is jouw zusje zo’n lekker ding?’ vraagt Felix als we elkaar weer loslaten.

‘Teuw, doe niet zo smerig, ze is pas elf!’ roep ik. Tegelijkertijd geeft Essie hem een stomp op zijn schouder, waardoor hij een paar stappen achteruit wankelt.

‘Auw!’ schreeuwt hij, en hij grijpt naar zijn schouder en stoot een theatrale kreun uit.

‘Eh, hallo? Je vriendin is erbij, hoor,’ zegt Essie.

Felix en Essie zijn sinds het kerstbal van vorig jaar een stel. Ik was even van de dansvloer om chips en cola te halen en tegen de tijd dat ik terugkwam, stonden ze op een nummer van

Enrique Iglesias elkaars gezicht eraf te kauwen. Ik wist niet eens dat ze elkaar leuk vonden, dus het was nogal een verrassing. Felix en Essie beweren dat het voor hen zelf net zo'n schok was ('Het is de schuld van Enrique,' zegt Essie vaak, meestal als Felix haar irriteert.)

'Hoe was het op wiskundekamp?' vraag ik aan Felix. Felix gaat er elk jaar heen. Ik kan me niets afschuwelijkers voorstellen.

'Te gek,' antwoordt hij vrolijk.

'Ik heb jullie allebei zo gemist,' zeg ik terwijl we op weg naar de bovenbouw automatisch met elkaar in de pas beginnen te lopen. 'Mijn verjaardag was een loodzware beproeving zonder jullie erbij.'

'Hou op over beproevingen,' zegt Essie. 'Ik heb de afgelopen zes weken in de stiefmoederhel gezeten. Je gelooft het niet, maar ze wilde dat ik mijn neusring eruit haalde.'

'O god, breek haar de bek niet open,' kreunt Felix. 'Ze heeft het gisteravond nergens anders over gehad.'

Ik blijf staan.

'Hebben jullie elkaar gisteravond gezien? Waarom hebben jullie mij niet gebeld?'

Essie en Felix wisselen een blik.

'Het was een soort van vriendje/vriendinnetje-afspraken,' zegt Essie. 'Als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Ja,' valt Felix haar bij. Hij wordt een beetje rood en duwt zijn bril hoger op zijn neus. Ik zie dat hij rond zijn haargrens aan het vervellen is.

'O, op die manier,' zeg ik. 'Laat maar dan.'

We lopen verder.

Hoewel ik uiteraard dolblij ben dat mijn allerbeste vrienden verliefd zijn op elkaar, kan ik de lichte paniek bij het idee van hen 'samen' toch niet tegenhouden. Ik weet niet of ze al seks hebben gehad of zo, en het zit me dwars dat ik er ook niet naar vraag. Tot nu toe hebben we elkaar altijd alles verteld, en